

Hoe zou je spiritualiteit met kunst kunnen verbinden? Hebben ze dezelfde oorsprong, of zijn ze al verbonden? Of is het één een materialisatie van het andere?

Of spreken ze elkaar zelfs tegen, immers, spiritualiteit verwijst naar of komt voort uit het onstoffelijke, waar Kunst vorm lijkt te geven aan een idee.

Kun je spiritualiteit bevriezen? Is elke materialisatie van spiritualiteit al de ontcrachting van het gegeven dat onstoffelijkheid onstoffelijk is/ of zou moeten zijn. Geen object, geen persoon, maar kan een idee onstoffelijk zijn, al betreft het objecten en personen? Is een nog niet vormgegeven idee onstoffelijker dan een klank? Is een vibratie stoffelijk als deze klinkt in tijd en ruimte?

Is geluid eigenlijk even stoffelijk als vorm in de visuele wereld, zij het dat we het niet permanent kunnen vangen, alhoewel wel tijdelijk met onze oren. En beschouwen we dan een regenboog als stoffelijker dan een klank?

Lichtkunst, conceptuele kunst.. Misschien is het niet zo interessant alle uitlopers met elkaar te vergelijken als wel naar de oorsprong te zoeken...

Als spiritualiteit betekent dat je je in verbinding probeert te stellen met de bron en als kunst via de wereld van ideeën uit dezelfde bron voortkomt, zou zo een link gelegd kunnen worden, mocht je daarnaar op zoek zijn. Volgens mij was ik dat dus...

Het verschil tussen zelfexpressie en het vormgeven van hogere ideeën.. Hoe weet je op welk spoor je zit? Of ziet alleen de ander dat? Hoe zit het met de paradox dat een kunstenaar dikwijls een uitvergroot ego bezit, versus ontvankelijk /sensibel is en zich klaarblijkelijk laat leiden door intuïtie? En is het zo dat de uiteindelijk vormgegeven ideeën voornamelijk herkend worden door degenen met dezelfde voelsprietten, of op hetzelfde punt in de ontwikkeling? Of speelt hier onbewuste herkenning mee, op zielniveau?

Maken kunst en spiritualiteit wellicht gebruik van dezelfde tools? Is creativiteit uiteindelijk het middel wat beide abstracte begrippen concreet in de realiteit kan neerzetten? Als je je verstand ziet als het lege canvas wat je zelf kan vormgeven en daarmee met je bewustzijn richting geeft aan je gedachten, gevoelens en handelingen, zo kan de kunstenaar een kunstwerk scheppen, of misschien beter "geschapen laten worden". Het verschil tussen het bewustzijn en het kunstwerk is dan, dat het bewustzijn altijd in beweging is en het proces van vormgeven op bewustzijnsniveau eeuwig lijkt, tegenover de bijna tegengestelde vaak stoffelijke momentopname van het "gestolde" kunstwerk voortkomend uit een "statisch" idee.

Misschien te vergelijken met de lopende band in de fabriek (het bewustzijn), die altijd in beweging is en de objecten (de kunstwerken) die erop staan transporteert naar de bak aan het einde waar ze vervolgens in vallen. Maar dan wel een fictieve lopende band, met steeds andere objecten. Daarmee maakt deze machine eigenlijk zijn eigen constructie overbodig. Waarom zouden immers zo veel verschillende objecten op een lopende band staan? En hoe kunnen ze op dezelfde lopende band terecht zijn gekomen? En wie maakt de bak leeg? Dat maakt nieuwsgierig. Een eeuwige machine die steeds andere objecten uitpoept, op dezelfde productielijn. Is het dan wel een machine, een mechanisme?

Het lijkt erop dat de onderlinge specifieke eigenschappen niet verwisselbaar zijn. Hoewel het eeuwig scheppende bewustzijn kan blijven scheppen, komen er niet non-stop kunstwerken uit. En hoewel materie solide kan zijn, is het niet eeuwig. Kan een niet vormgegeven idee dan eeuwig zijn, zolang het nog niet vormgegeven is?

Of bestendig je juist een idee door het op te schrijven, of uit te spreken? Of hangen ideeën gewoon in de lucht, net als in een kerstboom? Of is een idee een zelfde soort object dat in de verzamelbak valt, die geleegd en uiteindelijk weer gerecycled wordt? Of is ons hoofd ook gewoon een prullenmand die af en toe geleegd moet worden? Zullen we het ooit weten?